

Jan Křtitel,
Max Švabinský
dřevoryt, 1930

Druhá neděle adventní

*Moje malé světelko
chci, aby svítilo...
Nikdo mi ho nehasne, chci, aby svítilo...
Jaké u nás v rodině chci, aby svítilo, svítilo, svítilo...*

Mk 1, 1-8

Začátek evangelia
o Ježíši Kristu, Synu
Božím: Je psáno
u proroka Izaiáše:
„Hle, já posílám
svého posla před
tebou, on ti připraví

cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyčkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opáneků. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

Jan Křtitel se neobklopoval mnoha věcmi. Stačilo mu mít málo a stejně měl velké bohatství – ve svém srdci měl Boha. Říkal: „Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky.“

Do naší cesty nám přichází různé věci, které můžeme mít. Spoj je s jejich stínem a zamysli se, jestli je mezi předměty na pěšině něco, co nám někdy může uškodit.

